ԿԻՐԱԿԷ 9 ՕԳՈՍՏՈՍԻ 1881—№ 156

Հրատարակվում է ամեն օր բացի երկուշաբթի և տոն օրերից։
Տարեկան գինն է 10 ռուբլի։
Առանձին համարներով իրաքանչիւրը 5 կոպ.։

Խմբագրատունը բաց է ամեն օր բացի կիրակէ և տոն օրերից առաւօտեան 10—2 ժամը կէսօրից յետոյ։

Յատուկ յատկացումներ վնում են ուղղակի խմբագրութեան հետեւեալ հասցէով. Въ ред. газеты «Мегу Айастанаи», въ Тифлисъ, или Rédaction de «Meghou Haïastani» à Tiflis (Caucase).

ՇԱՅԱՍՏԱՆ

ՔՍԱՆԵՒԶՈՐՈՐԴՏԱՐԻ

№ 156 – ԿԻՐԱԿԷ 9 ՕԳՈՍՏՈՍԻ 1881

Խմբագրութիւնս ուղղած Թէ՛ յօդուածները եւ Թէ՛ նամակները պէտք է պարզ գրուած լինին գրոի առորագրութեամբ եւ հասցէով։ Խմբագրութիւնը կարող է փոխել, ուղղել եւ կրճատել յօդուածները, խմբագրութիւնը իր վերայ չէ առնում յետ ուղարկել յօդուածները եւ պահում է երկու ամիս մինչեւ ցպահանջ։

Յայտարարութիւնների համար վճարում են ամեն մի բառին 1½ կոպէկ։
Յայտարարութիւնները ընդունվում են խմբագրատունը եւ պ. Շահվերդեանի պավիլիոնում։
Յայտարարութիւնները ընդունվում են հայկէն եւ օտար լեզուներով։

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ։

Ա զ գ ա յ ին.—Թղթակցութիւնք Մահկուայից և կ. Պոլսից։
Քաղաքական.— Ֆրանսիա.— Քաղաքական լուրեր։
Մեղուի հեռագիրք։
Մանր լուրեր։
Խառն լուրեր։

Ա Զ Գ Ա Յ Ի Ն

Մ Ա Հ Կ Ա Ց Ա

(Թղթակցութիւն «Մեղու Հայաստանի» լրագրի)

Ահա մի քանի խօսք Լազարեան Ճեմարանի աշակերտների դրութեան մասին, այն աշակերտների, որոնք ամառը մնացած են Ճեմարանում։ Քննութիւններից յետոյ կարողութիւն ունեցող աշակերտները գնացին իրեանց հայրենիքը, մնացին գլխաւորապէս առքահս ծնողների որդիք։ Ամառը մնացած աշակերտների Թիւը հասնում է մօտ 50, սորանք համարեա բոլորքեան հայեր են։ Քննութիւնները վերջանալուց յետոյ սրանց դասատուներից սեղանատունը քշեցին, ուր պէտք է գտնուին ամբողջ ամառ։ Սեղանատունը Լազարեան Ճեմարանի ամենացած յարկումն է, դա ներկայացնում է մի երկայն սենեակ, որ ունի հինգ բաժանմունք։ սեղանատան մէկ կողմում դրած են գրասեղաններ աշակերտաց պարապելու համար, միւս կողմում երկայն սեղաններ, ուր աշակերտները կերակուր են ընդունում։ Սեղանատան առաստաղը շատ ցած է, խոնաւութիւնը սիրում է ամբողջ սեղանատան մէջ, այնպէս որ պատերը խոնաւութիւնից իրեանց գոյնը բոլորովին փոխել են։ Երկաթի կողմնացած պէտք է ունենայ մարդ, որ կարողանայ այսպիսի մի տեղ առանց հիւանդանալու ամառուայ օրերը անցկացնել։ Ահա տեսնում է տեսչութիւնը, բայց հոգս քաշել աշակերտների վերայ չէ ուզում, նա ասում է Թէ ուրիշ տեղ տեղաւորել աշակերտներին չէ կարելի, ուրվհետև պատասխանները և այլ ուրիշ տեղեր պէտք է ամառը նորոգվին և ներկուին։

Ահա այս սեղանատունին տարածվում է մի փոքր քառանկիւնի պարակ, որի մէջ եթէ մէկ մարդ կամենայ պատապարուիլ արևից, ճեմարանի եմ ասում, այդպիսի մի տեղ չէ կարող գտնել որովհետև պարտիզում շատ քիչ ծառեր կան, եղածն էլ Թփերի նման բաներ են և չեն կարող տարածել սաուեր։ Ահա ձըշմարիտ է, որ այս ամառ մի քանի նոր ծառեր են տնկել, բայց մինչև որ դոքա մեծանան և սաուեր տարածեն՝ այժմուայ աշակերտները վաղուց մոռացած կը լինեն ճեմարանը։ Մի քանի ծաղկներ էլ շարել են պարտիզում, բայց միայն գեղեցկութեան համար, որովհետև մօտակայ չանկի չեւից այնպիսի գարշելի հոտ է փչում, որ պարտիզի մէկ կողմում մարդ չէ կարող մնանգալ։ Առաւել լաւ կը լինէր, ես կարծում եմ, որ քան Թէ ծաղիկներ են տնկում, օդը մաքրէին։ Պարտիզում ոչ մի խոզալիք չը կայ աշակերտների համար, որով կարող էին զբաղուած լինել, նամանաւանդ փոքր աշակերտները և ահա այսպիսի մի տեղ պէտք է ճեմեն և խաղան աշակերտները ամբողջ ամառ, որովհետև ոչ մէկին քաղաք դուրս գալ չեն Թողնում։ Շաբաթը երկու անգամ գալիս է մարմնամարզութեան վարժապետը և երկու անգամ նկարչութեան, մէկ մէկ ժամ պարապելուց յետոյ արձակում են աշակերտներին։ Աշակերտներին միայն մի քանի ռուսերէն գրքեր են տալիս կարդալու, հայերէն ոչ մի հատ։

Պէտք է ասել, որ աշակերտները մի քանի տարի առաջ փող էին հաւաքում իրեանց մէջ (հայերը) և հաւաքած գումարով մի փոքր մատենադարան էին կազմել հայերէն գրքերի, բայց ժլատաբար դարանից էլ վրուանցան, որովհետև տեսուչը խլեց գոյանից գրքերը և ահա երկու տարի է որ հայ աշակերտները խնդրում են հայերէն գրքերը, բայց նա կարգալու էլ չէ տալիս ոչ մի գիրք և ահա մի այսպիսի ազդալոյս ճեմարանի մէջ հայ արդիքը չունին հայոց մատենադարան։ Ահա կողմից աշակերտները շատ շնորհակալ են, որ նորանց վարժապետը ամառուայ համար մի քանի ընտիր գրքեր Թողեց հայերէն լեզուով կարդալու։ Թողնենք այս. մինչև այժմ ամենայն տարի օրը երկու անգամ էին տանում լողանալու, իսկ այս տեղս միայն առաւօտներն։ Ջորս տարի է, որ ամառուայ նոց չեն տանում, Թէ ինչ պատճառով չեմ իմանում։ Վերակրում են համարեա միևնոյն տեսակ, ինչպէս և ճաշերը, այն է զանազանութիւնը, որ շաբաթը երկու, երեք անգամ կաթ են տալիս, որի կէսը ջուր է լինում։ Ահա ևս արժանի է ուշադրութեան։ Եթէ մի օրպիսի և իցէ աշակերտ ստանում է իրա տանից փող այս և այն հանձոյքի համար, այդ փողը նախապատրաստ տեսչութեան ձեռքն է ընկնում, եթէ աշակերտը կորել է մի անօթ, վչացրել է այս և այն իրը, կորցրել է գիրք, ստացած փողից հանում են արժէքը, այդ բաւական չէ, նորանք կրկին և կրկին փող են պահում աշակերտներից. նոյնը անում էին այն աշակերտների հետ, որոնք տուն էին գնում։

Ահա Թէ ինչ պատահեցաւ այս տարի. աշակերտներից մէկը պէտք է տուն գնար, նորան չէին Թողնում, մինչև որ փող չը վճարէր (8 ռ.), բայց նորան ուղարկել էին միայն ճանապարհի ծախսի համար փող, աշակերտը խնդրում էր, որ նորան տուն Թողնեն, խոստանալով որ ինչպես տուն հասնի՝ 8 ռ. կ'ուղարկի տեսչութեան։ Այս պայմանով էլ մինչև անգամ չը Թողնին նորան, աշակերտը պարտաւորուած էր ուրիշից 8 ռ. պարտք առնել։

Ասացէք խնդրեմ, ի՞նչ կը նշանակէ պահել աշակերտների ձեռքից փող, երբ որ ուղարկում են նոցա ծնողները մի փոքր գումար ճանապարհի կամ մանր ծախսի համար։ Բայց հարցնող չը կայ, Թէ արդեօք ո՞ր են դնում աշակերտների փողերը։

X.

Կ. Պ Օ Լ Ի Ս...

10 յուլիսի.

(Թղթակցութիւն «Մեղու Հայաստանի» լրագրի)

Մեծապատիւ խմբագիր։ Թէպէտ Կ. Պոլիսէն ձեզի հաղորդելու խոտ շատ լուրեր կան, սակայն անկարող լինելով յանձն առնել մի մշտատև և օրինաւոր Թղթակցութեան պաշտօն, կը Թողում որ այլք կատարեն այդպիսի մի նուիրական գործ, և ես միայն այս անգամ սոյն կարճառօտ գրութեամբ կը գամձեր և բոլոր ռուսաբնակ հայ-եղբարց ուշադրութիւնը իմնդրել յետագայ հետաքրքրական հանգամանաց վերայ «Մշակ» լրագրի նկատմամբ։

Երբեմն ձեռքերնիս հասնելով յիշեալ լրագրի թիւերն զարմանօք կը կարդանք նորա պարունակութիւններն և զանազան կարծիքներն Թրքահայոց վերաբերմամբ, մէկ կողմէն նոյն իսկ «Մշակի» պ. խմբագրի կողմանէ, միւս կողմէն պ. Գրիգոր Նիկողոսեանի, և երրորդ պ. Հայկակի կողմանէ։ Ով է այդ պ. Հայկակ, որ անծանօթ է մեզ, և անծանօթ միանգամայն մեր սիրելի ռուսահայ եղբարց, և որ չ'ուզեր յայտնել զինքն իւր սեպհական անուամբ։ Զարմանալի չէ միթէ որ ամենայնի անծանօթ մի Հայկակ, որ իբր վաղօր պատուիրակ բոլոր Թրքահայոց կողմանէ խօսելէ զատ, չը գիտենք ալ Թէ նա ունի՞ տեղւոյս ոևէ մի ընկերութեան հետ, մի ոևէ մասնակցութիւն և եթէ ունի՝ այն ալ արդեօք ազգի կամ հայրենեաց օգուտ մը բերելու համար է։ Այսուամենայնիւ այդ վարագուրեալ Հայկակի ով լինելն այնքան հետաքրքրական չը պիտի լինէր մեզ, եթէ «Մշակ» լրագրի մէջ չը տեսնէինք այդչափ պատգամներ որոնցմէ մէկը յատկապէս Տփղիսէն գալով և այստեղ բնակելովին հանդերձ անկարող գտնուեցաւ աստ մի առանձին և որոչ այժ տալու «Մշակի» ազդեցութեան, ինչ և է նպատակներս այս չէ, այլ կը փափաղինք իմանալ Թէ լինքնապատան «Մշակը» այդքան աքեութեամբ ուղղութիւն և պատգամներ տալով Տփղիսէն մինչև աստ՝ ինչ կարծիք ունի մեզ նկատմամբ, որ այնքան դիւրաւիճակ և տրամադիր կը կարծէ զմեզ ամեն հակառական և անհեթեթ մոքերու ու խորհուրդներու ընդունելու մասին։ Մէկ կողմէ «Մշակի» խմբագիր պ. Գրիգոր Արծրունին ամբոր անդամ մը փոխելով իւր խօսքերն ու սկզբունքներն՝ երբեմն համակարծիք կը գտնուի Կ. Պոլսոյ գործող մարմնոյ ուղղութեան, և երբեմն ալ Հայաստանի մէջ արհեստներ ծաւալելու նկատմամբ գործնական միջոցներ յանձնարարելով նորանոր պատգամներ կ'որոտայ անոնց, Այս օրինակ հակառական մի ընթացք կարծես քիչ է «Մշակ» լրագրի ինքնավստահութիւնը մեր տեսութեանց առջև ծիծաղելի ընելու համար, նորա երկու թղթակից օգնականներն ալ կը յարատանին չարունակ զիրեար հակառակել. մին ի նոցանէ իւր ներկայ ուղղութեամբ չ'ուզեր տեսնել մեր մէջ ոևէ գովելի և խրախուսելի առարկայ, որոյ համար արհեստ ու մշակութեանց ձեռնարկել կը սորվեցնէ Հայաստանի մէջ. իսկ միւսը իւր դեռատի հասակովը մեր բոլոր գործող մարմիններն Ամերիկայի կանոնաւորութեան ու իսոհականութեան մէջ նկարագրելն իրեն փառք կը համարէ, վասնորոյ միայն պակասորդն լրացնելու համար կը հրաւիրէ զուսահայ եղբարս, որպէս զի գրամական օժանդակութեամբ ու օգնականութեամբ դիւրացնեն փայլուն ապագայի, լուսապազազ ապառնիի, դպիրնեայ անվարշամ պակաց ու անմահ յիշատակաց արժանի, անմնուէր, անմնացոհ ու անմնաւատուկ ազգասէր բարերար ու մեկենասներու դիւցազնական չքնաղ եւ անօրինակ գործառնութիւնների !!!։

Զարմանալի կէտը սա է Թէ՝ արդեօք մենք այնքան կարճատես և այնքան յիմար կ'երեւանք «Մշակ» լրագրի խմբագրութեան քով, որ չենք հարցներ իրեն Թէ՝ երբ ձեր սեպհական լրագրի մէջ, մոքի ու սկզբան ուղղութեան մէջ քաօս կը տիրէ, հապա ինչպէս կրնաք կարծել Թէ ձեր լրագիրը կարող և հաստն մի Թերթ կը համարենք մեր առօրեայ չահերն ղեկավարելու համար։

Ցեր խմբագիր, «Մշակ» լրագրի աչխատակից պ. Գրիգոր Նիկողոսեանի հոս գալէն ի վեր մենք արդէն բաւականէն շատ աւելի անտեղի ու անվայել նախանձոտ ու լուտանք կերակ անկէ, շատ անգամ դիտմամբ լռութիւն պահելով հիւրընկալութեան պարտուց դէմ չը մոռնալու համար։ Սակայն այս անգամ չ'ուզեցինք, կամ Թէ լաւ է ասել չը կարողացանք լռեա մնալ «Մշակ» լրագրոյ խմբագրութեան ընդհանուր ուղղութեան մասին, որ երեք մարդ՝ երեք տարբեր գաղափարներով, ու մէկզմէկ չը հասկանալով ու չը ճանաչելով կ'ուզեն որ մեզի շատ բան հասկըցնեն։

Ուստի աւելի լաւ կը լինէր զմեզ դասատարակէլ առաջ նախ այդ երեք անձինք և մի «Մշակ» կարծեաց համաձայնութիւն գոյացնէին իրեանց մէջ և զիրեար լաւ մը սերտելէ ու հասկանալէ յետէ ելնէին խօսել մեզի հետ ինչպէս որ արժանն է։

Յ. Յ-եանեան.

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ՖՐԱՆՍԻԱ.

Ֆրանսիայում աչքերը դարձել էին դէպի Տուր քաղաքը, որտեղ Գամբէտտան ինչպէս իշխան ընդունուեցաւ։ Էքս-դիկտատորի նըշանակի համար շատ յարմար է այդ տեղը Թիերի հասարակապետութիւնը հիմքից քանդելու և դըրա տեղը արմատական ժողովրդապետութիւն դնելու համար։ Այդ պատճառով էլ Գամբէտտայի առաջին խօսքը Տուրում հաշուած էր այնպէս, որ կարելի լինէր բոլոր շօվինիստական զգայուններըը արթնացնել և իւր անձնական ընտրողու-

Զրուցակցությունը մեզ հետ տարի եր ոսկեմատ էր, ինչ մենք ստիպված էինք վիրատեսքով ընդհատել մեր զրույցը, որովհետև մեզ էին կանչում ընթրելու։ Ընթրիքի ժամանակ էլ մենք չկարողացանք շարունակել մեր զրույցը, որովհետև ընթրիքի ժամանակ ներկաները ուրիշ նյութերի էին անցել։ Ընթրիքից հետո մենք ուզում էինք նորից շարունակել մեր զրույցը, բայց ինչպես ասում են, ուզածը չեղավ։ Ընթրիքից հետո մեզ մոտ եկան ուրիշ հյուրեր, և մենք ստիպված եղանք մեր զրույցը հետաձգել մինչև հաջորդ օրը։ Հաջորդ օրը էլ մենք չկարողացանք շարունակել մեր զրույցը, որովհետև